

van ere-voorzitter, in welke kwaliteit hij alle bestuursvergaderingen bleef bijwonen.

Zijn verdiensten werden ook door de regering erkend door zijn benoeming tot ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Wat hij in het groot deed in het landelijk bestuur van het Genootschap, deed hij op plaatselijk niveau als oprichter van de Plaatselijke Afdeling Rotterdam van het Genootschap, waarin de afdelingen van de openbare lycea en van het Gymnasium zijn verenigd. Zolang het gemeentelijk v.h.m.o. in Rotterdam nog eigen regelingen had voor salaris en rechtspositie van de leraren, hebben zowel de plaatselijke organisaties als de gemeentelijke instanties veel profijt gehad van zijn grote kennis en ervaring, opgedaan bij zijn werk als landelijk voorzitter van het Genootschap.

Maar bij dit alles bleef hij toch in de eerste plaats leraar Frans en conrector aan het Erasmianum, de school, aan welke hij zozeer zijn hart verpand had. Hij was een overtuigd voorstander van de klassieke vorming in het algemeen en van het gymnasium in het bijzonder, en zijn laatste pennevrucht was een pleidooi voor het behoud van de zelfstandigheid van 'zijn' Gymnasium. Het is een bittere gedachte, dat de zorg om deze school een schaduw wierp op zijn laatste levensjaar en dat hij de dag niet meer heeft mogen beleven, waarop het bestaan ervan voorlopig werd verzekerd.

Wie deze opsomming leest en Veenstra niet gekend heeft, zal gaarne toegeven, dat hij een welbested leven heeft gehad; maar hem ontgaat dan toch juist datgene, waarom allen, die hem wel kenden, zijn heengaan zo diep betreurden: zijn aantrekkelijke persoonlijkheid. Wat iedereen direct in hem opviel, was zijn nuchterheid, eerlijkheid, redelijkheid en zijn afkeer van vaag gepraat en grote woorden – allemaal eigenschappen die in het noorden des lands niet zeldzaam zijn. Wie met hem op organisatorisch gebied te maken kreeg, ontdekte al gauw zijn dodelijke ironie, zijn nooit versagende strijd lust en zijn voor vele autoriteiten zo hinderlijke weigerachtigheid zich met een kluitje in het riet te laten sturen. Wie hem van meer nabij leerden kennen, zijn vrienden, collega's en vooral ook zijn leerlingen, ontdekten zijn trouw, zorgzaamheid, fijngevoeligheid en, vooral in zijn lessen aan de jeugdige gymnasiasten, een speelsheid van geest, waarvoor hij in de ontspanning van zijn schooluren durfde uitkomen.

Hij was een begenadigd docent, die zijn leerlingen, zowel aan